

»...lære hans folk at kende frelsen ved deres synders forladelse...« (Luk. 1,77)

Evangeliet

Der blev sagt meget om Jesus, Marias søn, og der bliver stadig sagt meget om ham. Det meste, der siges om ham, er positivt: han er det største menneske, der har levet – han har vist os kærligheden – han har udslettet forskellen imellem rig og fattig – hans lignelser er mesterværker – han forner mennesker af alle slags – ingen har sagt noget højere end han. Han kaldes også en martyr, en helt, et forbillede, en beundringsværdig i alle måder. Mange i hans samtid mente, at han var Johannes Døber, andre, at han var Elias eller Jeremias eller en anden af profeterne. Men han er den levende Guds søn, og før man kender ham som sådan, kender man ham slet ikke.

Det vil atter sige, at han er Gud.

Dine synder er dig forladt!

Det sagde han til en lam mand, der blev bragt hen til ham på en bære. Noget herligere kan ikke siges. Men er det sandt?

De omkringstående sagde med rette, at kun Gud kan forlade synder. Spørgsmålet er derfor, om Jesus siger noget til den lamme mand, som er en drøm, et håb, et ønske, men ikke virkelighed.

Var Jesu ord et ideal, eller var de virkelighed? Bringer han os et herligt program, eller bringer han os det evige liv her og nu?

Da han havde sagt til den lamme mand: »Dine synder er dig forladt!« sagde han: »Stå op, tag din seng og gå!« og det gjorde manden øjeblikkelig. Jesu ord er altså Guds kraft. Han viser os ikke syndernes forladelse, men skænker os dem.

Han peger ikke på det evige liv, men skænker os det. Han stifter ikke en ny religion, men skaber nye mennesker. Han er Guds søn. Han er Gud.

Evangeliet

Evangeliet er Guds kraft. Det er ordet om Jesus, Guds søn, der frelser fuldt og helt.

Der kan udledes mange skønne ideer af Guds ord, men ideer er i modsætning til evangeliet uden nyskabende kraft.

Det var ikke en vidunderskøn ide om syndernes forladelse, den lamme mand fik og så kunne spekulere over og fordybe sig i resten af sit liv. Det var syndernes forladelse i hele deres omfang, han modtog i samme øjeblik, Jesus sagde det til ham. Jesus skænker øjeblikkelig, hvad han siger. Han holder ikke foredrag om syndernes forladelse, men skænker dem uden betingelser og uden betænkelighed. I samme øjeblik et menneske er fri for sin synde-

skyld i hele dens størrelse, er han virkelig fri og et nyt menneske.

Evangeliet er ikke en lære om syndernes forladelse, som vi må have lært og forstået, inden vi kan modtage syndernes forladelse. Det er Jesu ord, Guds ord. Det er Guds kraft, der udvirker, hvad Gud siger.

Livet i troen

Tro er ubegrænset tillid til Jesus, Guds søn. Han ikke blot mener, hvad han siger; han skænker det og virker det.

Synd er at begrænse tilliden til ham, altså at tvivle på, hvad han siger – tvivle på, at han mener det – tvivle på, at han magter det.

Af tro til tro – anderledes kan det ikke være, når Jesus males for øje – Han er evangelisk forkyndelses eneste indhold. »Ham forkynder vi« (Kol. 1,28): Ham, der talte, og det skete – Ham, der bar vore synder på sit legeme op på korsets træ – Ham, Gud opvakte fra de døde den tredje dag – Ham, der har overvundet alle mørkets magter og myndigheder, afvæbnet dem og ført dem i sejrstog – Ham, der leder os ad rette veje – Ham, der fremstiller os ulastelige og udadlige for sin herlighed i fryd – Ham, der snart kommer igen – Ham forkynder vi, men ikke ideer, programmer, »visioner«, ej heller nye metoder, nye veje, ej heller det eller det – kun Ham forkynder vi!

Han, den troværdige, vækker troen – driver tvivlens tåger væk – fornyer og forfrisker troen.

Troen på Jesus »ejer« mere, end nogen af os forstår, thi den »har« Jesus og med ham Faderen og Ånden, altså hele den treenige Gud. Derfor ejer troen mere end samtlige vore rigeste oplevelser, erfaringer og trosbekræftelser tilsammen.

Syndernes forladelse er altså større end vor oplevelse af den. Det må den naturligtvis være, thi syndernes forladelse er en guddommelig gave – og det guddommelige overgår altid vor erkendelse.

Derfor har troen ikke oplevelserne og erfaringerne for øje, at ikke den skal støtte sig til dem. Den har altid Herren Jesus, Guds søn, for øje. Troen stoler på Ham alene og giver Ham sit ubetingede og uforbeholdne Ja.

Han eller det?

Evangeliet er om Guds søn. Det siges atter og atter i Det nye Testamente. Evangeliet er om en person, Jesus Kristus, Marias søn, Guds søn. Kun som sådan er det

evangelium. Forvandler vi det til at være om andet end Ham, bliver det et ord uden kraft, ganske som loven er uden kraft.

Evangeliet er Guds budskab om sin Søn eller (for at bruge apostelen Johannes' ord) Guds vidnesbyrd om sin søn (1. Johs. 5,9).

Guds søn

Da Jesus vandrede hernede, sagde han, at han ikke hentede vidnesbyrd fra noget menneske (Johs. 5,34), fordi intet menneske af sig selv kendte ham og kunne aflægge et udtømmende vidnesbyrd om ham. Ingen kender Sønnen uden Faderen (Matt. 11,27). Jesus er Guds søn, altså Gud, og ingen kender Gud uden Gud.

Men Faderen aflagde sit vidnesbyrd om sin Søn: »Denne er min søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag!« Og de gerninger, Faderen gav ham at udføre, bl.a. opvækkelsen af Lazarus, vidnede om ham, at han er Guds søn (Johs. 5,36). Og da Faderen opvakte ham fra de døde den tredje dag, blev det kraftelig bevist, at Jesus sandelig er Guds søn (Rom. 1,3-4).

Evangeliet er, som sagt, ordet om Ham – Ham alene – intet uden Ham. Dermed er det Guds kraft til frelse fuldt og helt (Rom. 1,16).

Når Han forkyndes, og Helligånden herliggør Ham, opvækker samme kraft, som opvakte Ham fra de døde, mennesker fra døden i deres synder og overtrædelser og giver dem troen – troen på Ham!

Det er Guds gerning – en gerning, der kun kan udføres i Guds guddommelige kraft. Mennesket bidrager ikke dertil med noget, og tanken på fortjeneste opstår aldrig.

Guds ord eller vidnesbyrd om sin Søn overgår al menneskelig erkendelse. Det guddommelige er for stort for mennesker. Derfor kan det aldrig læres, som man lærer en lektie, og når man har lært den, har den ikke mere at sige, for nu kan man den!

Dette ord har som sit centrale punkt Guds søns smertefulde død på et kors! Her åbenbarer Guds vidnesbyrd om sin Søn, at Gud er kærlighed.

Nu må jeg passe på, at jeg ikke (uden at tænke nærmere over det) kommer til at sige noget, der ikke er evangeliet – noget, som berøver evangeliet dets guddommelige kraft!

Jeg kunne umærkeligt glide over i talen om Guds kærlighed og uddybe talen så meget, at kærligheden blev et *begreb*, som vi fortsat kunne fordybe os endnu mere i, så vi til sidst gjorde evangeliet til et bud-

skab om kærligheden – men det er det ikke: det er budskabet om Jesus Kristus, Guds søn – altså ikke et budskab om begrebet kærlighed – end ikke et budskab om den guddommelige kærlighed som begreb – men ordet om *personen* Jesus af Nazaret, Marias søn, Guds søn! I Ham er Guds kærlighed virksom kraft for enhver – også den, der ikke har dyb indsigt i begrebet kærlighed.

Som begreb eller som ideal eller som ide eller som livets mål er kærligheden måske skøn, betagende, ophøjet og gripende for nogle – men den er ikke Guds kraft for enhver, der tror.

Når Jesus Kristus, Guds søn, bliver herliggjort igennem forkyndelsen, bliver Guds kærlighed ikke blot beskrevet, men skænket – Himmeriget ikke blot belyst, men åbnet – syndere ikke blot betaget, berørt og afsløret, men frelst. Guds kærlighed og Guds kraft er eet og det samme, når de ikke gøres til begreber, men åbenbares i personen Jesus.

Kærligheden som begreb gør nogle af os dybsindige, eftertænksomme og grublende, men Jesus Kristus frelser os, idet

han nyskaber os, ikke til dybsindighed og overvejelser, ej heller til tøven og betænkeligheder, men til tro og glæde.

Når evangeliet forkyndes som evangelium, hører vi Gud tale til os og skænke os, hvad han siger. Guds røst lyder i evangeliet, derfor er det Guds kraft, thi det, Gud byder, det sker. Han sagde: »Dine synder er dig forladt!« og det skete straks. Han sagde: »Følg mig!« og de gjorde det straks. Han sagde: »Frygt ikke!« og al frygt forsvandt. Han sagde: »Heller ikke jeg fordømmer dig!« og hun var helt fri. Sådan taler Guds søn, vor Herre Jesus også i dag. Salig enhver, der hører det.

De tilbeder Ham og bekender dermed, at Jesus er Guds søn. Tilbedelse tilkommer kun Gud. De har »mødt« Gud, da de hørte evangeliet. Han, som evangeliet åbenbarer, frelste dem og nyskabte dem til sande tilbedere, der tilbeder Gud i Ånd og sandhed.

Det og det

Man hører ved evangeliske møder alt for ofte et ord om *noget* – f.eks. om helliggørelse – om at blive døbt med Guds Ånd –

Guds evangelium

Paulus var udkåret til at forkynde Guds evangelium, d.v.s. evangeliet om Hans søn (Rom. 1,1-3 og 9).

Guds evangelium er »naturligvis« guddommeligt – lad os sige: underfuldt!

Det er et budskab, som går over al forstand og ikke kan tilegnes som nogle lektier, man kan lære – og når man har lært dem, kan man dem og behøver ikke at beskæftige sig mere med dem. Da jeg gik i skole, var dansk hovedfag, som blev taget alvorligt helt op i gymnasiet. Vi lærte at læse og skrive dansk, lærte altså dansk grammatik, syntaks, m.v. – lærte tilmed den rette udtale. Dengang var dansk vanskeligere end i dag, idet alle substantiver (navneord) begyndte med et stort bogstav, jeg lærte det med Nød (substantiv) og næppe (adverbium) – og således, at konjunktiv (ønskemåde) var med dobbelt l: skulle, ville, kunne i modsætning til datid, der var med d (skulde, vilde, kunde).

Tegnsetningen var kompliceret, men konsekvent. Jeg benytter den stadig og finder den bedre end den moderne.

Men alt det har jeg forlængst lagt bag mig, for det har jeg jo lært. Det beskæftiger jeg mig ikke mere med, slet ikke som noget nyt.

Helt anderledes, ja ganske modsat med Guds evangelium! Der er ikke nogen del af det, jeg er færdig med – altså ikke nogen del, jeg har lært og derfor kan!

Det vil atter sige, at hver eneste del af Guds evangelium er lige nyt hver dag!

Syndernes forladelse

Har du ikke modtaget dine synders forladelse for Jesu skyld? Jo – men det er hverken noget, jeg er færdig med, eller noget, der er blevet mig selvfølgelig som en lektie, jeg har lært.

Syndernes forladelse er jo en guddommelig gave – altså en gave, der, som alt guddommeligt, overgår al erkendelse.

Medens dansk grammatik blev mig mere og mere letfattelig, er mine synders forladelse blevet mig mere og mere ufatteligt. Det overgår al min forstand – ja også alle mine erfaringer og oplevelser – tilmed min hjertefred – det overgår mig og mit i en sådan grad, at jeg må tilstå, at det er mig for stort, alt for stort!

Men jeg ville alligevel nødig, at det skulle være anderledes. Det kan ikke være anderledes, når det er guddommeligt.

Det guddommelige er evigt og derfor altid nyt. Hver morgen er det nyt – altså nu til morgen og i morgen, om morgendagen kommer.

Kun som nyt er det Guds kraft. Hvis vi har reduceret syndernes forladelse til en lektie, vi har lært, er det en afsløring af vor egen åndelige tilstand: vi er faldet i søvn – vi er blevet sløve – vi er ikke Jesu vidner – vi kalder os rettroende – men en

om, hvad vi skal udrette – et ord om bøn – eller om faste – eller om at døde legemets gerninger – eller om at holde sabbaten – eller om en ny metode – o.s.v. Alt sådant begrundes med Bibelvers – men er ikke evangeliet og har ingen befriende, forløsende, glædsskabende kraft. Det er alt sammen lovens ord, der anviser en vej, du skal følge, eller en gerning, et offer, du skal bringe!

Vi kan alle formane – skabe alvor – dømme – opfordre – give råd – aktivere – finde på noget nyt – kalde til offer, forsagelse, indvielse, helligelse – men det er kun lovens budskab. Det peger på Himmeriget, men åbner det ikke! Det fordrer noget, men skænker ikke kraften dertil.

Evangeliet er sandelig en hemmelighed. Det åbenbarer Guds hemmelighed: Kristus (Kol. 2,2), og når det sker, taler Gud – og hvad Han siger, sker øjeblikkeligt – er virkelighed for enhver, der tror.

tro, der ikke er grebet af det guddommelige evangelium, forekommer mig lidet attråværdig.

Syndernes forladelse er en usigelig kostbar gave. Den har kostet Gud hans Søns blod.

Hvis nogen nu svarer: »Det ved jeg godt!« mon han så ved, hvad han taler om?

Jesu død på korset i vort sted (måske bedre: i *mit* sted) er Guds guddommelige offergerning – åbenbarelsen af Hans kærlighed til os (måske bedre: til *mig*) – en kærlighed, der, som Gud selv, overgår al erkendelse.

Guds søn

Guds evangelium er om hans søn, altså om en bestemt person, og denne person er Guds hemmelighed. Jesus er den, ved hvem alt er blevet skabt, og den, der blev undfanget af jomfru Maria ved Helligånden og »udviklede sig« som et foster i sin moders liv og blev født, da hendes time kom. Da lå han, den almægtige, som et hjælpeløst spædbarn ved sin moders bryst.

Der er næppe nogen, der siger: »Det ved jeg godt!«

Det er ubegribeligt – det overgår al forstand – vore erfaringer, oplevelser, saligste stunder betyder i sammenligning med Ham, der er Guds hemmelighed, intet – de kan ikke gribe Ham – det kan kun

troen – og den giver Ham videre til troen, thi evangeliet er af tro til tro og kan ikke være anderledes, da det ikke har med noget at gøre, som vor forstand efterhånden kan lære, men har med Gud selv at gøre, og Han er over enhver forstands rækkevidde!

Derfor er det altid nyt – indeholder altid mere – altid noget, vi aldrig selv kunne finde frem til – og således er det Guds kraft, der genføder os, fornyer os, glæder os, overvælder os – det bliver altid større og endnu mere ubegribeligt, idet vi »griber« det i troen!

Vi skal videre

Hvis man opdeler evangeliet i (1) syndernes forladelse, (2) retfærdiggørelse ved tro alene, (3) helliggørelse og (4) forløsning, risikerer man at forvandle syndernes forladelse til en lektie, man først må have lært, inden man kan begynde på retfærdiggørelsen, som derefter først må læres, før man kan gå i gang med helliggørelsen, o.s.v.

Hertil kommer så et kursus i evangelisation – og når du har gennemgået det, ved du, hvordan man evangeliserer, får kontakt med mennesker, vinder deres opmærksomhed, m.v. Og så et kursus i menighedens opbyggelse, dens forskellige tjenester, dens sammenkomster, m.v.

Et kursus om de sidste tider er absolut nødvendigt i vore dage.

Kort sagt: man forvandler evangeliet til et system af sandheder, som kan læres, og metoder, der ligeledes kan læres. Der-

ved forvandler man det til en lov, der skal følges. Og dermed er det ikke mere Guds evangelium, Guds kraft, Guds nyskaber-kraft.

I Det nye Testamente er evangeliet ikke opdelt i de fire nævnte dele, men er en udelelig helhed. Lige så lidt som Guds kraft kan opdeles, kan evangeliet opdeles, thi det er Ordet om Jesus Kristus, Guds søn, den udelelige.

Det er sandt, at Jesus lærte, men hans lære var forkyndelse og derfor med myndighed, helt anderledes end de skriftkloges undervisning.

Når Guds ånd åbenbarer og herliggør vor Herre Jesus, er Guds evangelium virksomt som Guds kraft, og da tvættes og helliges enhver, der hører det i tro, ja retfærdiggøres og fyldes med Guds Ånd (1. Kor. 6,11). Enhver får øjeblikkelig del i hele Guds frelse med alt, hvad den »indeholder«.

Han er som et nyfødt barn, der har del i hele livet. Alt i et velskabt barn er fuldkomment.

Han kommer kun videre ved at vokse, d.v.s. ved at blive i Livet, blive i Ham, der er Livet, hans dyrebare Frelser, der kender ham, elsker ham og leder ham ad rette veje.

Han behøver før eller senere undervisning, det er sandt. Men ak, alt for ofte leder undervisningen ham bort fra Jesus, hen til det – eller det – eller det – måske de fire ovennævnte punkter.

Så standser væksten. Helliggørelsen gøres til et problem, men den er evangeli-

um, Guds frie gave. Eller den gøres til en alvorssag, men den er en glæde, en del af glædesbudskabet fra Gud.

Evangelium

Evangeliet er, som fremhævet, guddommeligt og derfor i et og alt det modsatte af, hvad mennesker tænker. Vore egne tanker er måske den største hindring for Guds evangelium.

Loven stemmer med vore bedste tanker. Men den har ingen kraft at skænke os. Den viser os idealet, men skænker os det ikke.

Luther sagde, at al virkelig vækst i livet med Herren udspringer af taknemmeligheden, der hele tiden uddybes, jo mere af Guds kærlighed, evangeliet åbenbarer os.

Et eksempel: Er det blevet en selvfølge for dig, at Jesus elsker dig – at du altså personligt har værd for Ham – er Ham dyrebare?

Er det forvandet til en lektie om Guds kærlighed – en lektie, som du forlængst har lært nærmest som en begyndelsesgrund for børn? Hvis det forholder sig således, er din taknemmelighed begrænset. Men er det en salig nyhed for dig i dag, da strømmer dit hjerte over med tak, og du vil intet hellere end glæde Ham.

Således er Guds evangelium om sin Søn, den enbårne, Guds kraft hver dag og ophører aldrig med at være det. I samme øjeblik, vi hører det, har vi, hvad vi hører.

Mit evangelium

I Romerbrevet kalder Paulus ikke blot evangeliet for Guds, men også for *sit* (2,16 og 16,25). Det er såre vidunderligt, thi det betyder, at han »jejer«, hvad evangeliet »indeholder«. Det vil først og fremmest sige, at han »jejer« Guds søn, vor Herre Jesus, og med Ham Faderen og Ånden, altså den treenige Gud, som ingen, end ikke apostelen, kan fatte – men dog kende som sin Gud, sin Herre, sin Frelser, sit liv, sin glæde og kraft, sit alt under alle forhold.

Den, der har det sådan, er fri og helt sig selv. Han er blevet den personlighed, Gud vil, han skal være. Han føler sig ikke større end nogen anden, men måske nok rigere – han føler sig i gæld til ethvert menneske, men er ikke noget menneskes træ.

Som en fri person tænker, handler og arbejder han frit med en indre overbevisning om at være Guds tjener, husholder over en mangfoldighed af nåde.

Han er fri af loven – ikke i den forstand, at den er ham ligegyldig, men i den forstand, at han (som sin Herre og Frelser) er over den, fordi Guds kærlighed fylder ham, og den er lovens opfyldelse.

Evangeliet er hans, ikke så meget fordi han har tilegnet sig det, men mere fordi det er Guds kraft, der har grebet ham. Det var (og er) *forunderligt*. Det satte sit præg på apostelen, så han lignede Ham, som evangeliet forkyndte og skænkede ham.

Evangeliet, Guds kraft, forvandlede – nej: *nyskabte* Jesu værste fjende til at blive hans nære, elskede ven – det forenede Paulus med hans Herre og Frelser – således blev det »mit evangelium« (og »min Jesus«).

Det betød ikke, at nu var der ikke mere at hige efter i livet. Tværtimod! Fordi Paulus kendte sin Frelser og »ejede« Ham, længtes han altid efter at kende og eje Ham endnu rigere. Herrens herlighed er udtømmelig. Lad os udtrykke det såle-

des: Hans kærlighed er så dyb, så høj, så bred, så lang, at ingen, end ikke de store apostle, kunne favne den. De rakte altid ud efter mere – ikke febrilske og nervøse, men frit og oprigtigt, i troens fulde vished, i personlighedens glade fasthed.

Mit

Kan man sige, at Paulus satte sit præg på Guds evangelium? Ja – og Peter satte sit præg, Johannes sit – og hvordan med dig og mig?

Når evangeliet er »mit«, da repræsenterer jeg det på min måde, udsiger og udtrykker det på min måde – det er et »bevis« på dets udtømmelige og forunderlige rigdom. Det er det samme evangelium, men det kan ikke udsiges på samme måde som en udenadlært remse eller lektie.

Jo mere et menneske er grebet af evangeliet, des mere sætter han sit rene præg på det.

Hvem af os ville undvære evangeliet i

Johannes' gengivelse, der er helt anderledes end hos Paulus – hvem kunne undvære Markus, så forskellig han er fra Lukas – vi kunne blive ved – men der er også adskillige af Guds dyrebare børn, jeg ikke kunne have undværet i mit liv – uden dem var det nok gået mig galt. Når Guds forunderlige evangelium er mit, da er tvivl, usikkerhed og frygt overvundet. Da har vi Gud selv, og mere kan ingen have. Han kan aldrig tages fra os. Det sørger Han selv for, thi sådan elsker Han os. Da ligger dommen bag os. Vi skal ikke møde den. Den er fuldbyrdet. Min fremtid er lige så rig, som evangeliet er det. Jeg lever under Faderens ord: »Alt mit er dit!«

Guds evangelium er Ånd og Liv, evigt liv, nyt liv – og som *mit* evangelium altså *mit* liv, *mit* evige liv, altid nyt og forunderligt – altid rigere og herligere, end jeg selv er opmærksom på. Mit evangelium kaster lys over alt i mit liv, også det, andre ikke forstår. Det kaster sit klare lys over alt i tilværelsen – ikke altid et lys, der forklarer alt, men et lys, der oplyser alt, så mørket viger. Et lys, der fryder mig ganske særligt i denne tid, er evangeliets lys over skaberværket. Jeg begynder at forstå N. P. Wetterlund, der så det hellige i ethvert græsstrå. Evangeliet oplyser alt det skabte, så vi ser Guds herlighed deri – jeg på min måde, du på din, så vi gensidigt kan berige hverandre. Et barn – en blomst – en fugl – en stjerne – alt genspejler min Guds og Frelsers herlighed.

Forvaltningen af evangeliet
Evangeliet har den ejendommelighed, at

det kun forbliver Guds kraft, når det forvaltes i overensstemmelse hermed. Det vil sige, at jeg kun bevarer mit evangelium ret, når jeg er Herrens tjener og forbliver i Hans tjeneste. Det vil atter sige, at jeg ikke skal søge at bevare mit liv, men give det hen i forvisningen om, at kun således bevarer jeg det ret og beriger mig selv i guddommeligt og forunderligt forstand.

Det vil altså sige, at jeg må opfylde visse betingelser for at bevare mit evangelium som Guds underfulde kraft!

Sådan kan man udtrykke det. Men det er sandere at udtrykke det således: Evangeliet bevarer altid sig selv som Guds kraft, når det får lov til at forblive evangelium, Guds glædesbud!

Hvis det bliver for selvfølget, mister det nyhedens forløsende kraft. Hvis det er noget, vi har lært og kan, er det hørt op med at være Guds evangelium og Guds kraft.

Hvis det derimod får lov til at forblive, hvad det er: Guds utrættelige kærligheds ubegribelig tilsagn om, at alt imellem Ham og mig har Han bragt i fuldstændig orden ved sin elskede Søns blod, da sætter det hjertet i troens brand til med glæde at give og give, hellere end at kræve og tage. Det opleves ikke som en betingelse, jeg opfylder, men som det evige liv, der altid er i glad selvhengivelse.

Min lydighed er nok min, men ikke som en fortjenstfuld indsats af mig. Det er det evige liv i dets egen frie kraft.

Hvilken forret, at nu er *mine* talenter, *min* tid, *mit* hjem og alle *mine* muligheder *mine* på en ny måde. De er ved Guds

evangelium forløste til også at være Guds, altså at blive brugt af Ham, både når det er mig bevidst, og når det ikke er det – altså til at tjene *mit* evangelium.

Til sidst

Sådan elskede Gud *verden*, at Han gav sin Søn, den enbårne, for at *enhver*, som tror på Ham, skal have det evige liv. *Verden* er alle mennesker. *Enhver* – det er i denne sammenhæng *mig*. Det altomfattende, *verden*, bliver alment og upersonligt, hvis ikke det netop er *mig*, Gud elsker og ofrede sin Søn for.

Det altomfattende (*verden*) og det eksklusive (*mig*) er Guds kærlighed, der koncentrerer sig om *mig* – mig, som jeg er – og ofrer alt, endog vor Herre Jesus, for *mig* – og aldrig slipper eller forlader *mig*, skønt der kunne være gode grunde dertil, og altid er *mig* nær, også nu – og samtidig er enhver anden i hele verden lige så nær, elsker ham lige så guddommeligt og ejheller nogensinde slipper eller forlader ham.

Det er Guds almægtige kraft; den vækker troen, fornyer den og giver den nye vinger, forfrisker sjæl og sind, gør fri og frank og løfter vort hoved, så vi ser opad i stedet for nedad eller indad.

Det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig – det »griber« troen uden at forstå det – og den griber sandt!

Menighed eller mekanisme

Menigheden er Kristi legeme, altså alt andet end en mekanisme. Hvert lem på legetmet holder fast ved Ham, der er hovedet, vor Herre Jesus Kristus. Således vokser legemet Guds vækst (Kol. 2,19).

Hver enkelt kan altså sige: »*Min* Jesus – *min* Herre – *min* Frelser – *mit* evangelium!« Hver enkelt lever for Jesu åsyn i glad hengivenhed til Ham og til Hans gode vilje.

Derfor lever hver enkelt ikke for sig selv, men for sin næste, og da ingen er ham nærmere end hans nådesøskende, lever han som et nyttigt bånd og bindeled imellem dem alle, hele tiden søgende deres bedste.

Hver enkelt er en fri og rank person, nydannet efter sin Frelsers billede, ivrig efter at gøre gode gerninger. Han har sine gaver og talenter. Han kender altså sine muligheder, men også sin begrænsning. »Ved Guds nåde er jeg det, jeg er!« Det

kan enhver sige og i tro tilføje: »Og Hans nåde imod mig har ikke været og skal ikke være forgæves!«

Ideal eller virkelighed

Er menigheden grebet af Kristus, da er den som skildret – og kan ikke være anderledes.

Men grebet af Kristus er den kun, når evangeliet aldrig reduceres til en lektie, man kan nikke godkendende til, fordi man kender den og har lært den. Det vil altså sige: når Guds evangelium er forblevet Guds kraft. Det vil atter sige: når Guds evangelium er forblevet *guddommeligt*, altid nyt i rigdom, i kærlighed, i lys og sandhed, så enhver er grebet af Kristus, elsker Ham og længes efter Ham.

Når Kristus forbliver »JEG ER«, »JEG ER DEN, JEG ER« og ikke reduceres til en kammeratlig »frelser« – når Hans dyre blod ikke mister sin overvældende hellig-

hed – når Hans nåde ikke bliver en selvfølge – når Hans guddomskraft og kærlighed altid står os for øje som noget, vi aldrig bliver færdige med, da har det to konsekvenser, som vidner om, at Kristi legeme, menigheden, er det modsatte af en mekanisme.

Først: hver enkelt lem er hver dag i Herrens tjeneste og det med glæde. Alt, hvad han gør i ord eller gerning, er af hjertet for Herren. Det »ringeste« arbejde forvandles til tjeneste for Herren. Menigheden er ikke reduceret til møder og foretagender, lige så lidt som et legeme kan reduceres til bestemte aftener eller søndage. Enhver holder fast ved Hovedet, tilbeder Ham, beder til Ham, ledet af Ham og arbejder for Ham. Enhver har forbindelse med mennesker, der ikke kender Kristus, og lærer af Herren, hvorledes han bedst kan tjene dem, bede for dem, gøre godt imod dem og således være Jesu vidne

midt i verden.

Dernæst: Det medfører, at menigheden ikke reduceres til en mødevirksomhed, og at den ikke udvikler sig til en forening, der fungerer planmæssigt i en indeklemmt atmosfære, der ikke virker dragende, overraskende og overbevisende på fremmede.

Jeg ved, at for at modvirke dette, »opfrisker« man menighedernes møder med rock, drama, dans, lyseffekter, gospel, hvortil kommer fornøjelighed ved veldækkede borde, altsammen et surrogat for den levende Herres guddomskraft i det hellige evangelium.

Metoder eller opstandelseskraft

Guds navn er underfuldt. Hans evangelium er underfuldt. Det er altid det modsatte af vore egne tanker. Det er den levende Guds og Skabers kraft til at opvække døde.

Kun som underfuldt og altid nyt, selv for dem, der kender det bedst, er det Ånd og Liv, kraft og frihed. Det, som byder vor tanke mest imod, er, at Guds kraft ikke forudsætter noget som helst hos os – altså ikke en lille hjælpende håndsrekning fra vor side – slet ikke en ny metode, en ny fremgangsmåde, et nyt program!

Skulle man tale om, hvad Guds kraft forudsætter, er det døden. Opstandelseskraft har døden som sin forudsætning.

Men døden er den menneskelige afmagt og hjælpeløshed i dens absolutthed – det modsatte af nye metoder, nye veje, nye programmer, o.s.v. Menigheden er ikke en mekanisme, bundet til et bestemt sted (hus af sten), men Kristi legeme, der ikke er bundet til noget sted, nogen metode, nogen menneskelig ide, men er underfuld i et og alt – underfuldt, at den overhovedet er i live, thi den har intet at støtte sig til her på jorden og undgår bevidst at få noget at støtte sig til – underfuldt, at den ikke er hørt op, blevet overvundet – den har ingen økonomisk garanti, ingen ting, som fornuftige mennesker ellers altid sørger for at skaffe sig – den har kun een »ting«: det underfulde, vidunderlige, altid nye og fornyende evangelium, Guds evangelium om hans Søn, vor Herre og Frelser, Jesus af Nazaret, Guds søn, Guds hemmelighed, Guds kraft, Guds herlighed og hele guddommens fylde!

Her blæser Åndens friske luft – og her er Guds rige!

Jeg blev engang spurgt af en velmenende ung mand: »Hvordan fungerer din menighed?« Han mente vistnok, at han stillede et ransagende spørgsmål. Jeg svarede det unge menneske (om han var født på ny eller ej, kan jeg ikke udtale mig om – men han var virksom i en menighed):

»Menigheden fungerer lykkeligvis ikke, thi den er ikke en maskine og ikke underlagt effektive metoder – den er Kristi legeme og lever det evige liv midt i tiden og hverdagen – menigheden er Kristi brud – jeg har aldrig hørt, at en brud fungerer – hun elsker og giver sig hen med glæde!«

Ak, hvor kan vi trække det guddommelige ned og forfladige det! Der er næppe nogen, der vil sige, at Gud fungerer godt, eller at Jesus gør det, eller Guds Ånd.

Tilgiv os, o Gud, at vi har forfladiget Dit underfulde evangelium! Åbenbar det på ny for os, så vi kommer tilbage til eller frem til den første kærlighed til Dig!

Et bedehus

Menigheden er et åndeligt hus (eller tempel), hvor Guds børn bringer åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud (1. Peter 2,5). Jesus kalder sit hus for et bedehus for alle folkene.

Dette åndelige hus er overalt, hvor Guds åndelige børn er, altså i deres hjem, på deres arbejdsplads, når de er på rejse, og når de kommer sammen. Enhver sammenkomst af Guds igenfødte, nylevende, Ånds-fyldte, frie og Kristus-grebne børneskare er underfuld – noget, denne verden ikke kender til.

Enhver, der kommer, kommer ikke i sit eget navn, men i Jesu Kristi navn. Kun således er han helt sig selv og helt fri til at være noget for de andre. Selvoptagethed og selvcentrerethed har ingen plads i opstandelseslivet. De er alle sande tilbedere. De tilbeder Gud i Ånd og Sandhed. Hvad vil det sige?

Det vil sige, at de tilbeder Jesus af Nazaret som *Guds søn*, altså som *Gud*. Det er formentlig menighedens inderste og dyrebare væsen – dens Gud-givne kald.

I nogle af vore salmer møder vi ord om Jesus, der ikke strækker til, og som kan misforstås, f.eks. »Udrust dig, *Helt*, fra Golgata« (nr. 614), »Julebudet i vinterens vånede, det er Gud Faders *varme ånde*« (nr. 107). Grundtvig kalder undertiden Jesus for vor »drot«, »korsets *høvding*«, og Brorson tiltaler Ham: »*søde Jesus!*«

Alle sådanne ord er vore beskrivelser af Ham, og de strækker aldrig til. Det er noget, vi gør Ham til. Men i vor opfattelse af Ham har den sande tilbedelse ikke sit udspring.

Den udspringer af Sandheden og sker i Sandheden. Den udspringer altså af Ham, der er Sandheden. Han er den eneste, der åbenbarer Sandheden om sig selv, og den er ikke, at han er en martyr, en helt eller drot eller fyrste eller Guds ånde eller sød eller god eller kærlig, men at Han er *Guds søn, den enbårne*. Der har aldrig før været, og der kommer aldrig siden en som

Han. Han er altså *den eneste*.

Herom drejer tilbedelsen sig.

Den sande tilbedelse kan ikke heppes op, hverken ved hjælp af munterhed, »opvarmning« af mødet, hænderklap – der er i vor tid ikke ende på alle de midler, der tages i brug for at skabe stemning – alt sådant afslører, er her er sande tilbedere ikke til stede, derfor må der gøres noget ekstra for at få den sat i gang.

Tilbedelsen samler sig om Jesus som den eneste. Han er Guds søn. Det er og forbliver Han som den eneste. Han udelukker alle andre fra at være det. Ingen uden Han kan tilbedes. Det er hans eksklusivitet. Han tillader ikke, at noget andet væsen modtager tilbedelse. Han alene er Gud.

Ingen anden har gjort eller kunnet gøre, hvad Han har fuldført. Ikke blot det, thi ingen anden har kunnet hjælpe eller har hjulpet Ham dermed i mindste måde. Det fuldførte værk er Hans, Hans alene.

Dette værk er fuldført een gang for alle, og det er fuldkomment i eet og alt, guddommeligt i sin fuldkommenhed.

Således er Han absolut og ubetinget Den Eneste, der skal tilbedes, Den Eneste, der kun kan tilbedes i Ånd og Sandhed.

Hans Absolutthed og Eksklusivitet gør, at Han som Den Eneste kan favne og frelse ethvert menneske, endog sin argeste og stædigste fjende. Også hans synd har Han udslettet med sit blod, også ham elsker Han som Den Eneste med Guds kærlighed, der er Hans almægt.

Han er opstanden fra de døde og har al magt i himmelen og på jorden. Han kommer igen i megen herlighed og kraft.

Den sande tilbedelse er altid til stede og kommer altid til udtryk, når tilbedere i Ånd og Sandhed er sammen. De er behersket af det ufattelige under, at de er Guds børn og arvinger til al Hans herlighed, altsammen fordi Jesus udgød sit blod for dem hin langfredag, da mørket dækkede jorden og havde magten.

Hvad består deres tilbedelse i?

Først og fremmest af deres tilstedeværelse, altså af dem selv. De er tilbedere – derfor udgår der fra deres indre den ånd, der løfter opad imod Ham, der sidder på tronen, og Lammet, det slagede, ved Hans side. De synger af hjertet til Guds søns ære. De spreder lys, fred, glæde og opmuntring om sig. De er Lysets børn og selv Lys.

Bærer de på sorg, er deres glæde helliget i evighedens stilhed og taknemmelighed. Har de møje og besvær, er deres tilstedeværelse så meget mere en åbenbaring af det evige liv. Er de gamle og udslidte, knap nok i stand til at komme, er deres nærvær en glædeskilde for alle.

De, der løfter røsten, ophøjer Guds

Søn op over alle menneskelige karakteristika af Ham og lovpriser Ham som Den Eneste – den eneste Herre, den eneste Frelser, Forløser og Genopretter – den eneste, i hvem hele Guds fylde er, fordi Han selv som Guds Søn er Gud, eet med Faderen og Ånden.

Denne tilbedelse er Hans værk. Han

alene kan skabe, hvad Gud søger: tilbedere i Ånd og Sandhed.

Som tilbedelsen og tilbederne er Hans underfulde nyskaberværk, der kostede Ham alt, endog Hans blod, således er menigheden det også. Den er et underværk og forbliver underfuld, blot vi ikke roder den ind i mennesketanker, menneskepla-

ner og menneskemetoder.

Et åndeligt hus af levende stene – et bedehus for alle folkene – der bringes åndelige ofre, velbehagelig for Gud ved Jesus Kristus – den er Kristi legeme!

Underfuldt! Men virkelighed!

Vished og glæde

Børn stoler med rette på deres forældre – men forældrene er ikke almægtige. Lige så højt de elsker deres børn, lige så sikkert er det, at der er noget, de ikke kan gøre for dem, hvor højt de end elsker dem – deres kærlighed er begrænset til velvilje, men har ikke kraft til altid under alle forhold at være velgerning.

Selv den mægtigste mand på jorden må erkende, at der er en grænse for hans magt. Heller ikke han kan gøre alt, hvad han vil.

Der er i menneskelivet, selv på dets allertryggeste sted: det gode hjem, en uvished angående livets videre forløb. Ingen kender dagen, før solen går ned – end ikke de kærligste forældre, der er rede til at gøre alt for deres elskede børn.

Denne uvished kan give anledning til bekymring og frygt. Efter terrorangrebet på USA d. 11. september har bekymringer og frygt vundet terræn i mangfoldige hjerter.

Vor Gud og Herre

Skriften åbenbarer, at Gud er almægtig, og at Han er kærlighed. Hvis hans kærlighed ikke var almægtig, ville også Han være begrænset til at vise os velvilje, men i visse tilfælde være afskåret fra at vise os velgerning. Da kunne Han ikke, hvad hans kærlighed gerne ville.

Hans kærlighed er ikke begrænset på noget område. Alt, hvad Han vil, det gør Han i himmel og på jord.

Hans almagt er ikke vilkårlig, men kærlig, som Han selv er kærlig. Han har skabt alt ud af intet, og det var såre godt. Og da synden trængte ind i verden på grund af Adam, sendte Gud i tidens fylde sin Søn, den enbårne, for at genoprette alt.

Gud nøjedes ikke med i vemod at tænke kærlige tanker om sin faldne skabning, men gav sin Søn, den elskede, hen i døden på et kors for alle. Hans kærlighed er sandelig velgerning! Han lagde den skyld, der lå på os alle, på sin egen Søn, og lod straffen falde på ham. Gud elsker ikke i og med ord, men i handling, gerning, offer og kraft.

Enhver, som tror på Ham, bliver genoprettet. Evangeliet om Jesus af Naza-

ret, Guds søn, er Guds kraft til fuldkommen frelse. Den, som tror, er fri for sin skyld og straf. Han er retfærdiggjort. Alt, hvad han har forset, er som aldrig sket.

Sådan er Guds kærlighed i dens (Hans) almagt. Derfor har vi fred og ikke ufred med Gud. Dermed er vi trygge. Vi er hjemme i vor himmelske Faders hjem, genstand for Hans almægtige kærlighed hvert øjeblik.

Det er troens vished.

Troen på vor Herre Jesus, Guds søn, er det modsatte af uvished, usikkerhed og bekymring. Den er glæde over, at det »utrolige« er sandt. Det »utrolige« er bl.a., at alle mine synder uden undtagelse er bortskaffet af Jesus, Guds lam. Det er også »utroligt«, at der ikke er nogen fordømmelse over os. Det er »helt utroligt«, at Gud endnu elsker mig af hele sit hjerte uden forbehold af nogen slags. Ja, det er »utroligt« for menneskehjertets forstand, følelse og forestillinger – og må være det, thi det er guddommeligt, højt hævet over vore allerbedste forestillinger om retfærdighed, gengældelse, straf og udsoning.

Kun troen »ser« det og »forstår«, at det »utrolige« er Guds sandhed og frelse.

Derfor har troen en Gud-given vished – en ufortjent vished midt iblandt tusindvis af mennesker uden tryghed, vished og kraft.

Troen tror på Gud og på Guds søn (Johs. 14,1). Derfor forfærdes den, der tror, ikke. Han er ikke et overmenneske, ufølsom og kølig, men er Guds barn, omsluttet af Guds kærlighed og almagt.

Hvile og glæde

Virkelig hvile har man, når der ikke er mere at gøre, og alt er bragt i orden. Så længe der endnu er noget at gøre, kan man ikke hvile uden at tænke på alt det, der endnu er tilbage at gøre.

Den, som tror på Guds søn, vor Herre Jesus, er gået ind til hvilen fra alle sine egne gerninger, fordi der ikke er mere at gøre. Alt er fuldbragt og bragt i orden. Gud har ingen indvendinger imod dig. Det er Jesu værk! Det har Han gjort for dig. Med sit offer har Han een gang for alle ført os til fuldendelsen.

Er der slet ikke mere at gøre, for at jeg kan få fuldkommen hvile? Nej! Hvis der var mere at gøre, ville du opdage, at når du har gjort det, opstod der straks noget mere, der også skulle gøres, og når det så var gjort, noget nyt i det uendelige.

Da bliver livet plagsomt. Det kan ende i fortvivelse. Giver man en følsom samvittighed mere ret end Guds almægtige nådestilsagn, da udebliver trygheden, hvilen og glæden.

Hvile og vished hører sammen. Er der frelsesvished, er der også hvile. Samvittigheden er blevet fri af lovens utallige krav.

Hvile og vished giver en indre lettelse og selvstændighed. Sådan er den frihed, til hvilken Kristus har frigjort os.

Man er glad ved at leve og virke, glad over at kunne arbejde – og når man ikke kan det, glad over at kunne bede for de yngre generationer – og når man er for træt til at kunne det, glad over at være kendt og elsket af sin Frelser.

Modgang

Hvilen og visheden er ikke ensbetydende med idel idyl i tilværelsen. Guds elskede børn møder modgang, skønt Gud, der elsker dem, er almægtig. Han har selv gjort os opmærksomme på, at sådan er det.

Når det indtræffer, er det vigtigt, at vi ikke kommer bort fra hvilen, visheden og trygheden. Vi må blive i Herren Jesus, som Han selv sagde.

Det er ikke altid nemt. Man kan blive rystet, overvældet, knuget. Det forstår vor Fader til fulde. Han holder os fast til Jesus og hjælper os skridt for skridt tilbage til hvilen, visheden og overbevisningen i Ham. Vi får ikke altid at vide, hvorfor det skulle ske, men vor himmelske Fader siger, at vi skal forstå det siden.

Ingemann synger, at »Gud ånder på øjet, når det græder.« Man kritiserer ham for at være sentimental, men man skal forstå ham ret. Han giver poetisk udtryk for, at Gud ikke holder sig på afstand af os, men slutter os i sine arme, som en Fader sit hjælpeløse, grædende barn – ja, at Han lider (måske mere end vi) over det svære, der påføres hans barn, og som barnet slet ikke kan klare selv.

Troen sejrer altid i det lange løb, thi Herren, troens begynder og fuldender, har overvundet alt det, troen kæmper med – og Han, der har besejret alt, tror troen på og ejer derfor en vished og tryghed, der ganske vist ikke altid er følbar i modgangstider, men ikke er mindre virkelig af den

grund og i Guds time »bryder igennem al angestens pile og finder ved korset sit fristed til hvile«, som *Brorson* jubler det ud.

Kamp og modgang svækker ikke visheden og hvilen, men uddyber den, idet troen på Guds søn, vor Herre Jesus, vokser sig stærk i sådanne tider.

Guds vilje

Guds evangelium er, hvad Gud vil. Det er hans vilje. Således er det hans kraft, thi alt, hvad Gud vil, det gør han!

Da vor Herre Jesus kom ind i verden, sagde han: »Jeg er kommet, o Gud, for at gøre din vilje« (Hebr. 10,7) Jesus åbenbarer os, hvad Guds vilje er. Alt, hvad han sagde, var efter Guds vilje – alt hvad han gjorde, var Guds vilje.

Hans død var altså Guds vilje. Han underkastede sig ikke en tung skæbne, da han drog op til Jerusalem og gik døden i møde, men fuldbyrdede Guds vilje. »Ske ikke min, men din vilje!« bad han i Getsemane. Det er ikke djævelen og onde mennesker, der bestemmer, men Gud. Ganske vist får de lov til at gøre med Jesus, hvad de ville, men det var i overensstemmelse med Guds evige vilje, som Jesus fuldbragte i eet og alt.

Han er ikke en martyr, der bærer sin skæbne beundringsværdigt, ej heller en helt, der overvinder sin frygt og sine smerter, men Guds søn, der fuldbyrder, hvad Gud vil, han skal gøre. Han skal dø i synders sted. Det er Guds vilje. Derfor gør Jesus intet for at hindre døden – intet for at udskyde den et par dage – han snarere fremkalder den, fordi nu er timen kommet, og nu ved han, at det er Faderens vilje.

Jesus elsker Faderen, elsker, hvad Faderen vil – derfor gør han det. Han gør det ikke modstræbende, men frivilligt af hele sit hjerte, thi han og Faderen er eet i, hvad de vil. Jesu opstandelse fra de døde kunne kun ske, fordi Jesus fuldbyrdede Faderens vilje. De fire evangelier er Den Opstandnes levnedbeskrivelse, en åbenbaring af Ham, der kun gjorde Faderens vilje og vidste, at han gik til Faderen, da han gik til døden på et kors.

Evangeliet åbenbarer, at Gud er kærlighed – at hans kærlighed er hans vilje – og at hans vilje er hans frelsesvilje – og at denne hans vilje er hans kraft – han gør, hvad han vil – han frelser, fordi han vil.

Du og jeg

Du og jeg er genstand for Guds vilje. Han vil, at vi skal frelses fuldt og helt. Derpå beror vor frelse. Der kom engang en spedalsk til vor Herre Jesus, kastede sig ned for ham og sagde: »Hvis du vil, kan

du rense mig!« Jesus svarede: »Jeg vil! Bliv ren!« og straks var han rensset og helt ren. Sådan er Guds vilje. Bemærk atter, at den ikke er velvilje, men velgerning.

Vi er rene, fordi det er Guds vilje, hans frelsesvilje, som Jesus, Guds søn, »gennemførte«, da han tog al vor urenhed på sig.

Vi skal ikke overtale Gud til at gøre os rene, som om han kun gør det modstræbende, eller som om der endnu måtte gøres noget, for at vi kan være rene. Det er Hans vilje og Hans glæde, at vi tror Ham.

Hvis Gud ikke ville, nyttede det ikke, at vi ville.

Det er svært for os at fastholde, at hvad Gud i sin guddommelige kærlighed ville med os, allerede er fuldbragt. Vi er »gennemfrelst« – vi et ført over i Guds elskede Søns rige – Han har med et eneste offer for bestandig (altså ikke for en tid) ført os, der helliges, til fuldendelse (Hebr. 10,14) – Han har gjort os til konger og præster for sin Gud!

Det er svært at fastholde – og må være det, thi det er guddommeligt, underfuldt i eet og alt. Det er »mere« og »herligere«, end vi af os selv kan tro og tage imod som sandhed og virkelighed.

Det er imidlertid Guds vilje – ikke blot hans ønske! Og han har gennemført, hvad Han ville. Det blev fuldbragt, altså gennemført i hele Guds frelsesviljes guddommelige omfang, på Golgata, da Han åbenbarede, at Han ikke veg tilbage for at ofre sin Søn, den enbårne, den eneste, som sit syndofferlam for hele verdens synd. I denne vilje er vi blevet helligede, ved at Jesu Kristi legeme een gang for alle er blevet ofret (Hebr. 10,10).

Guds frelsesvilje er »større« end vort hjerte, »større« end vor forstand, følelse og vilje. Guds vilje til vor herliggørelse er fuldt gennemført. Ufatteligt, »utroligt« – ja, men virkelighed, thi hvad Gud vil, lader han sig ikke hindre i at gøre.

Vi ærer ikke Gud ved at tro mere på vor egen vilje end på Hans. Det er bedre for vor tro, at den suger næring af Guds kærligheds almægtige frelsesvilje: »JEG vil, bliv ren!« »JEG vil aldrig slippe eller forlade dig!« »JEG vil, at hvor JEG er, skal også du være!«

Og har vi den fuldvise indsigt hele rigdom – har vor tro grebet Guds nådes og barmhjertigheds hele rigdom, da ejer vi ikke blot vished, men *fuld* vished – og da er vi »stærke«, som Gud vil det.

Før verdens grundvold blev lagt, har Han udvalgt os i Kristus Jesus til at være hellige og uden dadel for Hans åsyn, og Han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig i følge *sin egen viljes beslutning* til nåde og pris for sin nådes herlighed, som Han skænkede os i Den Elskede. I Ham har vi forløsning ved hans blod, syndernes forladelse, så rig som Guds nåde er (Efes. 1,4-7).

Forunderligt at tænke på, at Guds kærlighed og vilje til at frelse os og herliggøre os, ikke er en almen vilje, men en personlig vilje, som er rettet personligt mod dig som det menneske, Gud forud kendte, og mig som Han også forud kendte. Efter Hans beslutning blev du kaldet – og jeg.

Vi er ikke tilfældige numre i menneskehedens utallige skare, men personer, hver med sin individualitet, sine ejendommeligheder og besværligheder, sine arveanlæg, sin begrænsning, modvilje, trods og synd – men enhver personlig kendt til bunds, elsket ud over al rimelighed af »personen« Gud, vor personlige Fader ved vor Herre Jesus.

Og os, som Han forud personligt kendte, så intet har overrasket Ham, end ikke det, der bedrøver os mest, os har Han også forudbestemt til at blive *Hans Søns billevde lige*, så Han kan være den førstefødte blandt mange brødre (hvad mener du?). Og dem, Han har forudbestemt, dem har Han også kaldet; og dem, Han har kaldet, dem har Han også retfærdiggjort; og dem Han har retfærdiggjort, *dem har Han også herliggjort*. Nu er det ikke mig, men selveste apostelen Paulus, der spørger: »Hvad skal vi da sige til dette«, eller med den nye oversættelses ord: »Hvad mere er der at sige« (Rom. 8,29-31).

Vor frelse og herliggørelse er ikke Guds inderlige ønske, men hans faste vilje.

»Tro på Gud (der ville det), og tro på mig (der har fuldbragt, hvad Gud ville med dig)!« Det er Jesu ord. De skaber, opvækker, fornyer din og min tro.

Så er der ikke flere indvendinger! Der er glæde, frelsesjubel, taksigelse og tilbedelse – og dermed lyse tanker, gode ord og gerninger af hele dit hjerte – ganske som Han vil! Sådan er Guds glæde over

dig, Hans barn, og den er din styrke! Evangeliet er Guds kraft!

Men

når det er sagt, er det også sagt, at vantro, tvivl, skepsis og ethvert »mon?« ikke er svaghed, fejltagelse og tungnemhed –

ej heller ydmyghed og from beskedenhed – slet ikke helhjertethed og sandhedskærlighed, men *synd*. At stå Guds vilje imod kan ikke være andet end synd, slet ikke, når man betænker, at Hans vilje er at frelse og herliggøre dig. Det overbeviser Sandhedens Ånd om (Johs. 16,10).

Der er adskillige, der har bekendt deres synder for Gud, endog mange gange, men stadig tvivler. De er blevet i grundsynden: ikke at tro deres Frelser og Herre. Er du en sådan, bekend da straks din skyld eller sig til Ham: »Jeg tror, hjælp min vantro!«

At tro til tro

»I evangeliet åbenbares Guds retfærdighed af tro til tro...« Det er apostelen Paulus' kortfattede og sammentrængte ord om det væsentigste i vort »forhold« til Gud: vor tro (Rom. 1,17).

Guds retfærdighed

er over al menneskelig forstand. Den er ikke blot bedre og mere retfærdig end den højeste menneskelige retfærdighed; den er anderledes, thi Gud retfærdiggør den ugukelige, der tror på Ham.

Det store og afgørende spørgsmål lyder således: *er Gud troværdig?*

Jeg tager mig den frihed at ændre spørgsmålet således: *fortjener Gud at blive troet?*

Dette spørgsmål leder vort sind til alt det, Gud ofrede for sin retfærdigheds skyld: Han hengav sin Søn, den enbårne, i døden på et kors for sin retfærdigheds skyld.

Hans retfærdighed er ikke blot en »egenskab« i Hans væsen, men en smerte, Han har gennemlidt for at forblive retfærdig, når han retfærdiggør enhver, der tror på Hans elskede Søn, verdens Frelser, vor Herre Jesus Kristus.

Jeg gentager mit spørgsmål: *er Gud troværdig – fortjener Han, at vi tror Ham?*

Svaret er: Sandelig er Han troværdig, sandelig »fortjener« Han, at vi tror Ham og stoler på Ham.

Enhver, der gør det – enhver uden undtagelse, er dermed fri af sin syndeskyld, ustraffelig, thi Gud har gjort Ham til en, der er retfærdig. Det står Gud selv inde for. Gud har ført hans sag og kommer aldrig til andet resultat end: denne, han er fri for skyld, fri for straf – Jeg finder in-

gen skyld hos ham!

Til tro

Vi er tilbøjelige til at opfatte vor tro som det *middel*, hvormed vi modtager, hvad Gud skænker os i sit evangelium.

Men vi skal ikke blive stående ved denne opfattelse, thi apostelen siger ikke blot »af tro« men også »til tro«. Disse to sidste ord viser os, at troen er Guds *mål* med os.

Noget »højere« eller »mere« end at tro Gud findes ikke. Kun det åndelige hovmod kender noget »højere« og vil »længere« end til troen.

Troen har alt, thi Gud giver enhver, der tror, sin Ånd, altså sig selv – og mere end Gud findes ikke. Ingen kan nå længere end til at »øje« Faderen og Sønnen.

Gerninger

Er gode gerninger ikke noget mere end troen, altså Guds egentlige mål med vort liv?

Svaret er: troen *er* altid virksom i kærlighed (Gal. 5,6) og *har* således gode gerninger, Er der tro på Gud, er der dermed gode gerninger, d.v.s. gerninger, Gud har lagt til rette for troens mennesker.

Hvis troen ikke er virksom i kærlighed og ikke har gode gerninger, er den død. Det siger Jakob, ikke for at gøre troen problematisk, men for at vække den.

Selv kan du ikke måle din tro af dine gode gerninger. Hvis du vil bygge din tro på dine gode gerninger i stedet for på Gud alene, vil du leve i en uophørlig uvished, usikkerhed og anfægtelse.

Du kan ikke måle din tro derved, men andre kan måske, se Jakob 2,18.

Satan, Guds og vor fjende, hader Guds

retfærdighed, thi med den har Herren taget hans »bytte« fra ham og gjort dem til sine børn og arvinger. Derfor angriber sjælefynden dem, der tror.

Han minder dem om deres synder, fald og nederlag og bringer en følelse af fordømmelse ind over dem. Hvem kender ikke til sådanne anfægtelser?

Er vi mindre retfærdiggjorte, når alle vore nederlag står os for øje? Er Guds retfærdighed blevet svækket? Ikke i nogen måde.

Helligånden

Han er Sandhedens Ånd. Han oplyser os om Sandheden, d.v.s. om Ham, der er Sandheden, Ham, vi tror på. Sandheden skaber *vished*. Det gør følelserne ikke – i bedste fald kun delvist.

Sandheden er, at enhver, der tror på sin Frelser, Jesus Kristus, er udenfor al fordømmelses rækkevidde, thi Gud har i sin retfærdighed gjort ham retfærdig.

Det er troen vis på, thi det er sandheden. Hvad følelserne er vis på (hvis de er vis på noget), spiller ingen rolle.

Sandheden rokkes aldrig, hverken af vore følelser, fornemmelser, sjælelige anlæg, psyke eller noget andet, end ikke af sandheden om vore synder, nederlag og kommen til kort, thi den fulde sandhed om dem er, at de blev tilregnet Jesus og Hans retfærdighed tilregnet os, der stoler på Ham.

Åndens liv er ikke en pinefuld, uophørlig granskning af sit eget indre, men tro på Sandheden og dermed vished, frigjort, taknemmelighed og kraft.

Troen er Guds mål med os.

»Tro på Gud, og tro på mig!« sagde Jesus.